

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2857/2021
02.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Станковић, адвокат из ..., против туженог предузећа за производњу месних производа и конзерви „Јуџор – Ехпорт“ а.д. Јагодина, чији је пуномоћник Милка Цанић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 428/21 од 07.07.2021. године, у седници одржаној 02.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 428/21 од 07.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 371/19 од 10.11.2020. године, I изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено решење туженог број .. од 25.03.2010. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 16.08.2005. године, због тога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, донето од стране генералног директора туженог, те исто не производи правно дејство, а тужени је обавезан да тужиоца врати на рад. Ставом II изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 378.000,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 428/21 од 07.07.2021. године, ставом првим изреке, укинуо пресуду Основног суда у Јагодини П1 371/19 од 10.11.2020. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено решење туженог број .. од 25.03.2010. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 16.08.2005. године због тога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, донето од стране генералног директора туженог, те исто не производи правно дејство, а тужени је обавезан да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 423.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију из свих законских разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. истог Закона на коју ревидент у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту ... док му побијаним решењем није отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе. Тужиоцу је уговор о раду отказан због тога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, а која се састоји у незаконитом располагању имовином друштва, тако што је у току фебруара 2010. године, а закључно са 26.02.2010. године, у више наврата, омогућио запосленима у „Port-Werner&Weber“ д.о.о. из Јагодине, да робу из повраћаја – производе из производног асортимана намењене нешкодљивом уништењу, присвоје и из круга друштва изнесу камионом за одвожење смећа, на који начин је починио повреду радне обавезе предвиђену чланом 11. тачка 3. алинеја 2. уговора о раду број .. од 16.08.2005. године. На излазу из круга фабрике туженог, 26.02.2010. године, заустављен је камион предузећа „Port-Werner&Weber“ д.о.о. и у њему је пронађено говеђе и свињско месо у оригиналним паковањима, као и роба из повраћаја, намењена уништењу. Тужени је тужиоцу 16.03.2010. године доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у ком је описан догађај од 26.02.2010. године, са приложеном писаном изјавом тужиоца да су робу из повраћаја узимали радници горе наведеног предузећа, односно извесни ББ. У вези са спорним догађајем вођен је и кривични поступак против тужиоца и још четворице запослених код туженог, због кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. КЗ, за које дело је тужилац, као и остали оптужени, ослобођен од оптужбе правноснажном пресудом Основног суда у Јагодини К 734/10 од 19.02.2015. године. Тужилац је 26.02.2010. године код туженог радио у преподневној смени која траје од 07,00 – 15,00 часова, као једини ... . Радни задатак тужиоца састојао се у томе да контејнере који су напуњени у поподневној смени, претходног дана, пренесе од тачке А (простор испред погона) до тачке Б (плато) и спусти на земљу, након чега долази камион који превози смеће и празни контејнере. Критичног дана тужилац није био присутан на лицу места када је камион за смеће у коме је пронађено говеђе и свињско месо у оригиналним паковањима, као и роба из повраћаја намењена уништењу, око 11-12,00 часова испразнио контејнере, већ је био на другом месту, а није био присутан ни када је камион заустављен на излазу из круга предузећа. Уговором о раду закљученим између парничних странака, уговорено је да тужени, као послодавац, може тужиоцу, као запосленом, да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то, између осталог, ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, односно не поштује радну дисциплину утврђену тим уговором или је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. У одредби члана 9. истог уговора, предвиђено је шта се сматра повредом радне обавезе односно дисциплине, а у тачки 3., предвиђено је незаконито располагање имовином и средствима друштва.

Код овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилном применом материјалног права усвојио тужбени захтев тужиоца и поништио решење о отказу уговора о раду налазећи да није остварен основ за престанак радног односа тужиоцу, јер он није учинио повреду радне обавезе које му је оспореним решењем стављено на терет, пошто се из чињеница наведених у упозорењу и оспореном решењу не може да утврди не само на који је начин уопште дошло до неправилности да се у камиону за смеће нађу производи који ту не припадају, већ ни да ли постоји и у чему се састоје пропусти у раду тужиоца као и његова одговорност за повреду радне обавезе која му је стављена на терет, посебно имајући у виду да је у оспореном решењу наведено да је радње извршења повреде радне обавезе предузимана у више наврата у фебруару 2010. године закључно са 26.10.2010. годније, док је у упозорењу наведен само догађај од 26.02.2010. године.

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд, супротно наводима ревизије туженог, правилно применио материјално право.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то, ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду. На основу одредбе члана 180. став 1. истог Закона, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1 – 6. тог Закона, запосленог, писаним путем, упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 5 радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У тачки 2. горе наведеног члана, прописано је да у упозорењу из става 1. тог члана, послодавац дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење. Упозорење послодавца, као нужан услов за отказ уговора о раду из разлога порписаних одредбом члана 179. тачка 1-6. Закона о раду, а у складу са одредбом члана 7. ратификоване Конвенције МОП број 158 о престанку радног односа на иницијативу послодавца (Закон о ратификацији објављен у Службеном листу СФРЈ број 4/84), има карактер акта којим се запослени позива на изјашњење, што није формалност у поступку отказивања уговора о раду, већ се упозорењем запосленом ставља до знања да постоје околности које, према схватању послодавца, образују отказни разлог. Сврха и циљ упозорења је да се запосленом омогући да изнесе одбрану и да се изјасни о радњама за које послодавац сматра да представљају разлоге за отказ уговора о раду и због тога се запосленом даје разумни рок како би изјашњење и одбрану могао да изнесе.

У конкретном случају, повреда радне обавезе стављена на терет тужиоцу предвиђена је чланом 11. уговора о раду и његовог анекса од 16.08.2005. године, тако што је за ту повреду предвиђена могућност отказа уговора о раду запосленом. Пошто упозорење садржи само догађај од 26.02.2010. године, док је у побијаном решењу наведено да је радња извршења повреде радне обавезе од стране тужиоца предузимана у више наврата у фебруару 2010. године закључно са 26.02.2010. године, следи да се чињенице из упозорења и побијаног решења разликују, што је било од утицаја на могућност тужиоца да, на делотворан начин, изнесе своју одбрану. Ово посебно када се има у виду да ни упозорење, а ни побијано решење о отказу уговора о раду, не садрже образложење начина на који је тужилац извршио повреду радних обавеза која му је

стављена на терет, када се има у виду да тужилац није имао приступ погону из кога је смеће изнето и одложено у контејнер, нити је он одлагао смеће у контејнер, већ је раније напуњени контејнер ... преносио из погона до платоа, док спорном приликом није ни био присутан када су радници фирме „Porr-Werner&Weber“ д.о.о. из Јагодине, утоварили смеће из контејнера у камион. С тим у вези, послодавац није образложио на који начин, односно пропуштањем извршења које радне обавезе је тужилац омогућио запосленима у горе наведеном предузећу, да робу из повраћаја – производе из производног асортимана намењеном нешкодљивом уништењу, присвоје и изнесу из круга друштва камионом за одвожење смећа, па је правилан закључак другостепеног суда да је побијано решење о отказу уговору о раду тужиоцу незаконито.

Наводима ревизије туженог којима указује на тужичеву изјаву дату поводом догађаја од 26.02.2010. године, када је утврђено да су запослени „Porr-Werner&Weber“ д.о.о., покушали да изнесу робу из „Југора“-а, у којој се тужилац изјаснио да зна да робу из повраћаја узимају, из контејнера, радници горе наведеног предузећа и да су се са њима шалили „да нам донесе сок или да 100,00 динара“ не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде. Побијаним решењем о отказу уговора о раду тужиоцу није стављена на терет ниједна конкретна радња којом је он повредио радну дисциплину, нити су наведени његови конкретни поступци из којих би се могло утврдити да је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђену општим актом послодавца или уговором о раду, при чему је терет доказивања тих чињеница био на туженом који није доказао чињенице битне за оцену основаности употребљеног отказног разлога. Пошто је тужиоцу уговор о раду незаконито отказан, основан је његов захтев за реинтеграцију, односно враћање на рад код туженог, у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**